

SCÉNÁŘ

Dne 16. dubna 2019 jsme se setkali s panem doktorem Zdeňkem Hlobilem v jeho rodném domě ve Veselí nad Moravou v ulici Stolářská. Jako malý chlapec zažil uvěznění a popravu svého otce za nacistické okupace. Jaké bylo vaše dětství a poslední vzpomínka na tatínka?

HZ: 00:50 – 1:48

...moje dětství bylo takové trošku jako smutné, protože, když jsem byl v té první třídě, tak koncem července roku 1940 sem vtrhlo gestapo, prohledali nám byt celý, všechny skříně, zásuvky, všechno prověřili a pozvyhazovali, co se kde dalo a nakonec nám vzali nejen otce, ale ještě aj auto, které jsme měli. Jinak je pravdou, že to období, kdy otec byl zavřený, od toho června, července 1940 až do jeho smrti jsem ho neviděl.

Školní léta pana Hlobila byla poznamenána válkou. Do školy se nechodilo pravidelně, výjimkou nebyly ani nálety, povinná byla němčina až šest hodin a některé předměty se vůbec nevyučovaly.

HZ: 5:33 – 5:45

... protože poplach a museli jsme opustit školu a v jednu hodinu bylo ukončení náletu a jeli jsme domů

Pan Hlobil patřil k dětem, které měli možnost se zúčastnit ozdravného pobytu na ostrově Wight ve Velké Británii. Bylo to umožněno dětem, které přišli o jednoho nebo oba rodiče. Jako dospělý muž se ještě s dalšími účastníky na ostrov vrátil, aby na tuto dobu zavzpomínal.

HZ: 27:54 – 28:16

... to jsme se dozvěděli 20. listopadu a 25. už jsme odjížděli, to bylo 200 dětí, se prakticky po železnici dostávali do Anglie po dobu jednoho týdne.

Nevyhnul se mu ani začátek komunistické diktatury.

HZ: 8:00 – 8:15

... po osmačtyřicátém roce už to bylo zase trošku svízelnější, z rozkazu jsme museli třeba stávkovat, když byly nějaké aktivity, tak se muselo se to slavit

8:41 – 8:52 ... 8:59 - 9:05

... nakonec mě bylo určeno, že nejsou kádrově vpořádku, takže jsem musel, byl přijatý na stomatologii na zubní oddělení ... vzhledem k dobrým výsledkům mně bylo odpuštěno.

Vzhledem k dobrým studijním výsledkům mohl dělat normální medicínu jako takovou. Po promoci patřil k prvním lékařům, kteří obsazovali Moravu a Čechy, předtím všichni byli posíláni na Slovensko. Spolu s dalšími 14 kolegy byli určeni na pracoviště v Uherském Hradišti. Jelikož jeho strýc pracoval na plicním oddělení, tak se chtěl věnovat jinému oboru ve zdravotnictví. Po 5 měsících na interním oddělení došlo k jeho přeložení.

HZ: *11:30 – 11:43 ... v rámci kolečka, jak se v nemocnici dělalo, aby se prošly všechny oddělení, jsem se dostal na plicní oddělení, no, z tama už mě šéf nepustil.*

Do svého důchodového věku do roku 1993 působil v Uherském Hradišti. A poté ještě 16 let v Luhačovicích. Celým svým životem je pan doktor spjatý s tělovýchovnou jednotou Sokol.

HZ: *18:53 – 19:19 ... 20:14 - 20:21 ...tak fakt je ten, že celá naše rodina byla prakticky sokolského ražen, myslím i moji strýci, tetičky a tak dále, tam od Holešova, odkud pocházeli z Tučap a máti ta zase pocházela z Přerova, tak ta taky jako sokolovala ... já jsem začal ještě na konci první republiky, v tom 39, 40 roce ...*

Pan doktor Zdeněk Hlobil prošel v životě mnoha těžkými životními zkouškami, které překonával hlavně díky své velké vnitřní síle, obrovskému optimismu a chuti do života.